

A HIBÁTLANSÁG VÁGYA

A LÁTÓ NÍVÓDÍJAI 1991-2009

VÁLOGATTA
SZABÓ RÓBERT CSABA ÉS VIDA GÁBOR

BOOKART – LÁIÓ
CSÍKSZEREDA–MAROSVÁSÁRHELY, 2010

A könyv megjelenését a Maros Megyei Tanács támogatta
Megjelent a Látó szépirodalmi folyóirat és a Bookart Kiadó
közös gondozásában

Szerkesztette: Szabó Róbert Csaba és Vida Gábor
Borítóterv: Birtalan Kölk Zsolt

© Bookart Kiadó, 2010.
© Látó szépirodalmi folyóirat, 2010.

Lehet, hogy prózaian hangzik, de a Látó nívódíjait odaitélni viszonylag egyszerű feladat. Soha, semmilyen elméleti okfejtés nem hangzott el arról, hogy mi az a bizonyos nívó. A szerkesztőségnek évről évre megközelítőleg 1200 oldal áll a rendelkezésére, hogy eldöntse, melyek azok a szövegek, amelyek a mára már hagyományosnak számító, de rugalmasan kezelt kategóriákban (eszmei és anyagi értéke mindnek ugyanaz) a legjobbaknak minősülnek, amelyek megütik a nívót. Nem emlékszem arra, hogy bármely díj odaitélése keményebb vitát okozott volna, pedig voltak nehéz pillanatok, mert minden zsűri emberekből áll, viszont minden díjazott pontosan tudja, hogy zsűri még ennyire higgadt és tárgyilagos ítéletet nem hozott, mint az ő esetében. Egyetlen embert ismerek csupán, aki azt mondta, hogy talán mégsem ő érdemli meg azt a díjat... Mindenki tudja, hogy az irodalom nem verseny, és vannak jó korszakok, amikor már-már tolonganak a fiatal tehetségek, és néha vékonyan csordogálnak a remekművek, még a profik és a megszállottak tollán is. Húsz év ebben a mai könyvtermelési lázban is nagyon sok idő, és tudjuk azt is, hogy minden értékítélet szubjektív alapokon indul útjára, előbb van a tetszés, azután jön a racionális magyarázat, hogy miért.

(V. G.)

I. ÁRNYÉKTÁNCOK

Kányádi Sándor

VALAKI JÁR A FÁK HEGYÉN

valaki jár a fák hegyén
ki gyújtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott

én félek még reménykedem
ez a szorongó oltalom
a gondviselő félelem
kísért eddig utamon

valaki jár a fák hegyén
vajon amikor zuhanok
meggyújt-e akkor még az én
tüzemnél egy új csillagot

vagy engem is egyetlenegy
sötétlő maggá összenyom
s nem villantja föl lelkemet
egy megszülető csillagon

valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemen
mondják hogy maga a remény
mondják maga a félelem

Hargitafürdő, 1994. október 30–31.

KUPLÉ A VÖRÖS VILLAMOSRÓL AVAGY ABRONCS NYOLC PLUSZ KÉT PÓTKERÉKRE

holtvágányra dőcögött végül
a kopott vörös villamos
kalauz és vezető nélkül
dőcögött holtvágányra végül
a kopott vörös villamos

nem volt rakva virágos néppel
bezzeg amikor érkezett
bíborló színben sok beszéddel
meg volt rakva virágos néppel
bezzeg amikor érkezett

vöröslött de amint utólag
utólag minden kiderül
bíborát nem a pirkadó nap
vértől vereslett mint utólag
utólag minden kiderül

mint a görög tragédiában
belül történt mi megesett
a színen csak siráncok van
mint a görög tragédiában
belül történt mi megesett

hát sic tranzit glória mundi
a dicsőség így múlik el
honnan lehetett volna tudni
hogy sic tranzit glória mundi
a dicsőség így múlik el

s itt állunk ismét mint az ujjunk
sok hite-volt-nincs nincstelen
a magunk kárán kell tanulnunk
ismét itt állunk mint az ujjunk
sok hite-volt-nincs nincstelen

s tülekedünk egymásnak esve
ha jön a volt-már villamos
sárgára avagy zöldre festve
tülekedünk egymásnak esve
ha jön a volt-már villamos

félre ne értsd a dalom testvér
nem sirató csak szomorú
nem szeretném ha lépre mennél
félre ne értsd ismétlem testvér
nem sirató csak szomorú

Mellékdal a pótkerekekre

de holtvágányra dőcögött-e
vajon a veres villamos
eljárt-e az idő fölötté
és holtvágányra dőcögött-e
vajon a veres villamos

s nem lesz-é vajon visszatérte
boldog aki nem éri meg
halomra halnak miatta s érte
most is s ha lenne visszatérte
boldog aki nem éri meg

Stuttgart, Schloss Solitude, 1992. március 5–7.

AHOGY

ahogy tenyered homlokodra
ellenzősítéd meg-megállva
ahogy el-elmagányosodva
meg-megszállsz egy-egy éjszakára

ahogy az üres polcra bámulsz
s nem hiányoznak már a könyvek
ahogy reggelente az ágy húz
és nem-fölkelni volna könnyebb

ahogy otthonod még hiányzik
van-e otthonod igazában
ahogy a szó is el- s kivásik
az otthonokban most lakás van

ahogy nyelved a rímre rájár
mint ujjaid a billentyűkre
ahogy foncsorosodva már-már
arcod lesz tükrödnek a tükre

ahogy a tűznek csak a korma
senki senkinek számadással
ahogy elfacérul a forma
s a múzsa markát tartva házal

ahogy az ismerőst felejtet
s az ismeretlen ismerősül
ahogy a rég magadba-rejtett
titok veled öregszik őszül

ahogy az isten észrevétlen
beléd épül minthogyha volna
ahogy te is valamiképpen
vagy a ház és annak lakója

ahogy az erek mint a húrok
aztán csak száll elszáll a lélek
vagy sortűz nyomán tovasurrog
rajban akár a seregélyek

Kolozsvár, 1993. november 3.

Máté Angi

MESÉK

VOLT EGYSZER EGY BÉKA.

Ennek a békának volt egy nagy feje, nagy fejének két csücskén két szeme, két szemén rebtentő pillák, hát ilyen volt a béka.

Aztán még olyan is volt a béka, hogy amikor boldog volt, orcáin a zöld fényes lett: így volt ez akkor, ha ugrált egyik tavilapiról a másikra, ha a tó füveiből ugrókötelet sodort, vagy ha ráfeküdt egy épp arra haladó dinnyehéjra, s ott puffogtat-ta a nyakában levő lufit: puff ki, puff be!

Miközben így puffogtatott, fényeskedő zöld arcaival, boldogan, észrevett valamit a vízben.

Valamit, amit nagyon kellett nézni, mert csodaság volt az: apró, kerek, fényes labdacsok úsztak, járták útjaikat a tóban, tó vizében, annak állatai és növényei közt lebegve.

A béka benyúlt a vízbe, ujjai közé csippentette a kényes testű labdacsokat, és egymás után, óvatosan felrakta őket a nyakára, körbe-karikába rakta, mint a gyöngyöt, kanyargott nyakán a sok labdacs, egymáshoz tapadva.

Mikor már egy labdacs nem sok, annyi sem fért több a kanyargásba, felállt a dinnyehéjra, és megrebegtette feje csücskén levő szemein a pillákat a gyönyörűségtől:

– Óhh, én vagyok a bájos! Óhh, én vagyok a szépségesszép! – gondolta ezeket a csücskös fejében.

Aztán, azt érezte, minden nagyon olyan, amilyennek lennie kell.

Visszafeküdt hát a dinnyehéjra, és elkezdte puffogtatni a nyakát, kövérítette, soványította.

Azaz, nem jól mondom, mert nem maradt ideje arra, hogy soványíthassa a nyakát.

Mikor felkövérítette, a labdacsok bizony mind, egytől egyig szétpukkantak, s ettől igen megijedt, nem is moccant.

Szétpukkantak, mert levegőből voltak, olyan levegőbuborékok voltak azok, amiket a tó növényei, állatai szuszogtak ki magukból.

Ezeket rakosgatta nyakára a béka, szépítkező boldogságában.

Hát, így odalett a gyöngy, oda bizony a csodakaláris.

Ült a béka ijedten a dinnyehéjra, vízbe lógtak lappantott lábai. Amikor már kilátott az ijedtségből, észrevette, hogy figyelik. Csücskös fejét majdnem belemártotta a tó vizébe, annyira akarta, hogy meglássa a három compót. (A compók, azok halak, tavi halak, tudós könyvekben olyan nevüket is írják, hogy tinka tinka.)

Hogy éppen tinka tinkák voltak-e vagy compók, amikor elkezdték küldeni fejükből a buborékokat, nem tudom, de nagyon szépen küldték, annyi bizonyos.

Olyanok voltak, mint három pikkelyes, szép szódásüveg.

Bizsergett a három compó, tinka tinka, s körülöttük a tó vize.

Valami a békában is bizseregni kezdhett, mert kacagni ment a szája, jajj, úgy kacagott, de úgy.

Ujjaival kicsipentett néhány buborékot, telekanyargatta velük újra a nyakát.

Aztán megkövérítette a nyakát, és pk-pk-pk-pk, pukkantak a buborok, ezen meg a compók kacagtak. Volt olyan, hogy egyszerre kacagtak.

Bizseregtek a compók, pukkasztott a béka.

Aztán volt olyan, hogy megunták ezt, olyankor mindenki elment dolgára.

VOLT EGYSZER EGY NYÁR.

Olyan volt ez a nyár, hogy folyton mennie kellett, hát utazott, s ha utazott, a vonaton két székre ült, mert nagy volt a hasa. Ott ült, a két széken, törölgette a homlokát, vagy állt, lenyitotta a vonatablakot, és kidugta a fejét rajta. Csak egészen icipicit dugta ki a fejét, mert nagyon kidugni tilos volt.

Intett egyet, csak úgy, bele a világba, mire piroskodni kezdtek a cseresznyék, majd intett még, s fagyni kezdtek a fagylaltok, aztán, még, mire a pipacs szétrázta piros hajait.

Így állt a vonatablakban, mintha legyeket hajkurászna, s míg ilyen mintha volt, addig körülötte változott a világ.

Olyan volt, mintha varázsolna, pedig nem varázsol.

Nemcsak a cseresznyék, fagylaltok, pipacsok változtak, hanem megbolydult a világ: az anyák odaugrottak a szekrényekhez, előcibálták legaljából a kisblúzokat, a szandálokat, mik nagy szájjal kacagtak, hogy „véégre, uzsgyi innen”, az apák igazítottak a biciklik küllőin, zsíroznak ide és oda egy kenőcsös dobozból, hogy jól pörögjön a bicikli, a roller, a taliga, a csuliga.

Úgy tűnt nekik, míg ezt a sürgölődést forogták, forgolódást sürögték, mintha vonatfüttyöt hallanának a távolból, felkapták a fejüket, kicsit hallgatóztak.

Ám nem láthatták az integető nyarat, ahogy – fejét icipicit kidugva a vonatablakon – beleinteget a világ menésébe, nem tudták, honnan jön a változás.

A nyár úgy gondolta, idő múltával, hogy hosszú volt az utazás, és hosszú volt az utazásban a hadonászás, hát legyen az, hogy megérkezett.

Lekászálódott a vonatról egy állomáson.

Húzta a koffert, törölgette a homlokát, majd leült az állomás padjára.

Már nem tudta egészen pontosan, hogy le akart-e szállni vagy sem, de ez most így jó volt: ülni, törölgetni, szuszogni.

A vonatok haladtak, némelyik megállás nélkül, némelyik megállva.

A nyár ült az állomás padján, elővette a kofferból az őrölt kekszeket és a málnaszörpöt.

Az egész koffér tele volt őrölt keksszel és málnaszörppel. Csak az volt benne, más semmi.

Majszolta a kekszet, aztán gargarizált a málnaszörppel, nézte a némely vonatokat, a vonatokban ülő, álló embereket.

S a majszolások, gargarizálások eljutottak a vonatfülkékbe, besuhantak a nyitott ablakokon, a szellőzőnyílásokon, a gőzös kipuffogóján, a kulcslyukon, bejutottak az emberek közé, mire:

– Hahh, de meleg lett hirtelen, hahh! – legyezte újsággal piros fejét egy néni.

– Történik a jó! – dugták ki fejüket a csomagokból a teniszütők és a rövidnadrágok.

– Még kétszer megáll a vonat, s ott lesz papó s a vízimalom – mondta egy kisfiú. Köröztük majszolt és gargarizált a nyár.

VOLT EGYSZER EGY KŐ.

De ezt csak én mondom, hogy kő, mert a kő mást mondott.

A kő azt mondta, hogy ő egy párna.

Ott feküdt a kő, azon a részén az udvarnak, ami se eleje, se vége.

Ám mégsem a közepén. A vége felé közepén, inkább.

Feküdt ott, a vége felé közepén az udvarnak, nagy szürkén és nehezen, matatta a széleit, mintha ott gombolnivaló lyukak lennének, végighúzott ujjaival a csak képzelt csillag- mintákon, amikről azt hitte, hogy azok öneki, a párnának a mintái.

Minden áldott este felpaskolta tömör, száraz hasát, és várta a lefeküdni vágyókat, mondjuk a két macskát, a kislányt, a kis ásót, a kapuzábét.

No, de szösz tudja, miért, senki nem érkezett, ki lefeküdni vágyott volna, őrá lefeküdni. Senki nem érkezett, hogy ásítózva, ásítózás után nyammogva összecsombolyodjon a valójában láthatatlan csillagmintákon.

Mindenki azt látta – a két macska, a kislány, a kis ásó, a kapuzábé –, hogy az a valami, ott az udvarnak a vége felé, közepén, az egy szürke, nehéz kő.

Ugyan, hogyan is lehetne abba fejet belefűrní, aládugni kezeket, süppedni a púposába.

Arra járt egyszer a holdvilág.

Világolt kereken, s míg világolt, nézte, hogyan paskolja nehéz testét a kő, hogyan fekszik szürke meredten, várva, hogy lefeküdjének rá, azért, mert ő a párna.

Térült-fordult a holdvilág kereke, rásütött a kisásóra, s árnyéka lett annak, árnyék, mely máris hosszan nyújtózott a kövön, végigfeküdve azon.

Továbbhaladt a holdvilág, s mentében a jázminbokorra világított, boglyas fejének árnyéka ráhajolt a kőre, még ásított is néhányat a fehér tölcsérvirág torkai-

ból, aztán a kapuzábé körül világolt a holdvilág, ráterült annak árnyéka is a kőre, s így egész éjszaka valaki ott szundított a kövön.

Ezentúl lettek olyan éjszakák, amikor a holdvilág ráfektette a kőre az árnyékokat. A kapuzábé, a jázminbokor, a kis ásó, az ez meg az az árnyékait.

VOLT EGYSZER EGY TEJ.

Nagy fehérsége volt ennek a tejnek, nagy lötyögése, ott az ablakpárkányon, ahol egy sárga fazékban élt.

A fazék oldalára kakasok voltak rajzolva, egyikük jobbra nézett, másikuk balra nézett, volt olyan is, hogy egyik kakas a másik kakast nézte.

Ezt a sárga, kakasos, élni való helyet nem szerette a tej, mert a kakasok folyton jó reggelt kukorékoltak neki, onnan a fazék oldaláról, még akkor is, ha még el sem aludt.

– Hagyjatok aludni! – szólt, már tejföltől nyomott hangján a tej.

A kakasok szót fogadtak ilyenkor, nem kukorogtak, szófogadó kakasok voltak.

Megkereste a tej a legjobb helyet a fazékban, elhelyezkedett, hasára feküdt, és már el is kezdte nagy alvását.

A nagy fehérségű, nagy lötyögésű tejeknek nagy alvása van.

Aludt hát a tej és álmodott.

Azt álmodta, hogy ő palacsinta, vagy hogy ő madártej?

Nem, nem ilyen álma volt nagy alvásában, hanem járkálós álma volt: látta, amint nagy fehérségével végiglötyög a Tejúton, az ő égi útján.

Lötyögött, cammogott, nagy jegesmedve volt a tej majdnem, s nyomában tolakodtak, összeütközve szikráztak aprói a csillagoknak.

Egymásba akasztották hegyes kezeiket, lábaikat, hajtották egymást, fényes fogaskerekek, mint autóban a motor kerekei, felült rájuk a tej és mondta:

– Brrrrrr-brrrrrr-brrrrrr.

Néha dudált is:

– Tütütütűűűű.

Így autózott a tej a Tejúton.

Aztán megállította csillagautóját, visszaforgolódtak a csillagok, ki-ki a helyére, integettek a tejnek, integetett nekik a tej, majd lecsúszott egy csigaszerű csúszkán – csak úgy lötyögött utána nagy fehérsége, spriccolt az égre – le, visszalocs-csanva a sárga, kakasos fazékba.

– Kukurikűűűű, itt a reggel, hasadra süt a nap, ébredj, nagy fehérségű, lötyögős! – rikoltozták reggeli rikoltjukat a kakasok.

De a tej meg se moccant.

VOLT EGYSZER EGY KÉK ÉG.

Rajta nagy, dudoros habok, azaz felhők, melyek mintha mind mumpszosok lettek volna, olyan tokásan ácsorogtak ott, a kék égen.

De azt is mondhatnám, volt egy sárga ég. De úgy mondom, ahogy volt. Az ég kék volt.

Aztán volt egy föld, olyan, amilyenek a földek, meleg, avagy hideg, kavicsos vagy omlós; lapos, netán dimbes-dombos, dombos-dimbes. Voltak ők, ketten, két messzi.

Egész életükben – mondanom sem kell, már nagyon régóta éltek – arra vágytak, a kék ég és az ilyen-olyan, sokféle föld, nos, arra vágytak, hogy megfoghassák egymás kezét. Csak épp annyi időre bár, míg a szemhéj le-, aztán felrebben: egy szempillantásnyira.

Nyújtotta fáit a föld fölfele, menesztette az égnek, hadonásztak a lábujjhegyre álló fák, de nem érték el az eget. Küldte a tűzoltókat is a föld, hatalmas létráikon, küldte már a kéményei szélén billegő kéményseprőket is, kik közel járnak az ég széléhez. A gólyalábon bukdácsoló cirkuszistákat, azokat is kérte, bárcsak elérnék a magasban laposkodó eget.

Bizony, mindhiába.

A fák csak nyaldosták a felhők alját, a tűzoltók összegabalyították létráikat a cirkuszisták gólyalábaival. Lett is nagy kalajmesz, kuszaság.

A kéményseprők csak kuporogtak a kémény szélén, szemükbe húzva kormos sipkáikat, restelkedve, hogy hát ők, a karikába menő keféikkel, nohiszen, hogy is érhetnének a magas éghez, bármennyire is ők azok, kik közel járnak az éghez.

Ekkor az ég is, föld is elfáradt a nagy kézkeresésben, a nagy vágyakozásban, hogy bár szempillantásnyi időre megérintsék egymást, és éltek tovább.

A föld tett-vett, mindenei között. Az ég mosásba kezdett, hétvégi nagymosáshoz gyűjtötte be dudoros felhőit. Begyömöszölte őket egy nagy keverített kádba, majd fújtatott, vacskolt, csepcselt, aztán jól kicsavarta őket, s fölcsíptette a még csepegő felhőket a szivárványra. Hullott az ég cseppje, csöpörögve, le, le a földhöz.

Mikor egymáshoz értek, az ég és a föld, az ég cseppjén keresztül, amit magába szívott a föld, csend lett, nagy álló csend.

Hallgatott minden, és megnőtt a boldogság.

Szepesi Attila

A MERÜLŐ SZOBA

Kolozsvár, hetvenhárom őszutó.
Szilágyiékhoz mentünk vacsorára.
Barátunk, hórihorgas Don Quijote
ott ágált már a szürkületben.
Körül a horgadt társaság:
a fénykorát élő Panek,
Deák Tamás, Bálint Tibor, Páskándi
Géza meg Kántor úr (szokott
fekete garbójában), aztán
Palocsay Zsiga (horgász, költő és hegedű-
tanár), akivel évekig
szóba sem állt a házigazda (hajdan
legjobb komája), Szász János, akit
norvég bálnavadásznak hívtunk sörtés
szakállá miatt, meg persze Hófehérke:
Nagy Mari. Alkonyodott,
még nem gyújtotta senki föl a villanyt.
Beszűrődött a nyitott ablakon
a város távoli csörömpölése.
Szisz (kormos árnyék a tükörben),
nem volt már hangja, csak suttogni bírt,
miközben, mint a búsképű lovag,
árnyéktáncot járt az elkormosult
függöny előtt: forgott, ágált
az éjszakába merülő szobában.

DÍJAZOTTAK LISTÁJA

1991

Kisgyörgy Réka, Lászlóffy Aladár, Visky András

1992

Bogdán László, Jánk Károly, Jánosházy György, Kányádi Sándor

1993

Demény Péter, Egyed Emese, Ferenczes István, Jakabffy Tamás

1994

Kányádi Sándor, Kelemen Hunor, Salat Levente, Szakács István Péter

1995

Kányádi Sándor, László Noémi, Mózes Attila, Szilágyi Júlia

1996

Lászlóffy Csaba, Veress Dániel, Visky András

1997

Király László, Láthatlan Kollégium hallgatói, Tóth Mária, Selyem Zsuzsa

1998

Balázs Imre József, Bogdán László, Jánosházy György, Sebestyén Mihály

1999

Demény Péter, Karácsonyi Zsolt, Molnár Vilmos, Szilágyi Júlia

2000

Farkas Wellmann Éva, Király Kinga Júlia, Király László, Sebestyén Mihály,
Selyem Zsuzsa

2001

Kinde Annamária, Papp Sándor Zsigmond, Vallasek Júlia, Visky András

2002

Domokos Géza, Gagy József, Jánk Károly, Nagy Attila

2003

Hatházi András

2004

Gulyás Miklós, Sebestyén Mihály, Simonfy József, Vári Csaba

2005

Demény Péter, Hajdú Farkas-Zoltán, Molnár Vilmos, Visky Zsolt

2006

Burus János Botond, Szepesi Attila, Térey János, Vermesser Levente

2007

Bálint Tamás, Fekete J. József, Lövétei Lázár László, Zalán Tibor

2008

Király László, Márton László, Selyem Zsuzsa, Váradi Nagy Pál

2009

László Noémi, Máté Angi, Romhányi Török Gábor, Varga Illés

TARTALOM

I. ÁRNYÉKTÁNCOK

KÁNYÁDI SÁNDOR:

Valaki jár a fák hegyén; Kuplé a Vörös Villamosról avagy
abroncs nyolc plusz két pótkerékre; Ahogy ■ 9

MÁTÉ ANGI:

Mesék ■ 13

SZEPESI ATTILA:

A merülő szoba ■ 18

VÁRADI NAGY PÁL:

Öregtorony ■ 19

KELEMEN HUNOR:

(szarvas szívében pokolgép); (örök hullámváz) ■ 22

NAGY ATTILA:

A tübingeni asztalos; Pessoa ■ 24

HATHÁZI ANDRÁS:

A világrengető (részlet) ■ 26

KISGYÖRGY RÉKA:

Az elhagyottak ■ 33

SIMONFY JÓZSEF:

lehet angyalé; félelem hangja ■ 38

DEMÉNY PÉTER:

Öreges könyve ■ 40

VARGA ILLÉS:

Rideglegény (részlet) ■ 47

VISKY ANDRÁS:

Miatyánk '95 ■ 55

II. IDŐ ELLEN

LÁSZLÓ NOÉMI:

Mi magyarok vagyunk; Álmomban ■ 59

SALAT LEVENTE:

Philippica az Idő ellen ■ 60

EGYED EMESE:

Árdeli szép hold; Nomen Loci ■ 63

DOMOKOS GÉZA:	
Parasztkollégium (részlet) ■	65
FERENCZES ISTVÁN:	
Árva Kató Margit ■	69
KARÁCSONYI ZSOLT:	
A Hátország; Jön majd idő... ■	78
GAGYI JÓZSEF:	
Harci feladatok és ellenállók ■	79
BÁLINT TAMÁS:	
Hadüzenet; Clodiák, Lesbiák ■	88
SZAKÁCS ISTVÁN PÉTER:	
A kalligráfus kincse ■	90
VERESS DÁNIEL:	
Belső valóságunk hűségese tükre ■	92
BALÁZS IMRE JÓZSEF:	
A gépteremben ■	103
GULYÁS MIKLÓS:	
Gyűlevész népek (részletek) ■	107
HAJDÚ FARKAS-ZOLTÁN:	
Vízválasztók (részlet) ■	112
JAKABFFY TAMÁS:	
Nemo propheta ■	125
JÁNOSHÁZY GYÖRGY:	
Sétatéri fák; Szavak fogytán; Tatárpusztá ■	131
SEBESTYÉN MIHÁLY:	
Nagybátyám utazása Atlantiszba ■	133
VALLASEK JÚLIA:	
Kék farkasok ■	143
LÁSZLÓFFY ALADÁR:	
Európai ősz; Tabula rasa; Mementó ■	146

III. JUTALOMJÁTÉK

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ:	
Poétai recept a „Két szék között”-höz ■	151
BURUS JÁNOS BOTOND:	
Ebzárlat (részlet) ■	152
PAPP SÁNDOR ZSIGMOND:	
Zalbács néni albérllője ■	159
LÁSZLÓFFY CSABA:	
Hűség; Tejútra hágunk ■	169

JÁNK KÁROLY:

Három torony; Start; Ballada a limeszen túlról ■ 173

FEKETE J. JÓZSEF:

Atlantikus mámorú szívvel és Eukleidész-világosságú aggyal ■ 175

VERMESSER LEVENTE:

Nevelési kérdés; A régiek emlékére ■ 185

ZALÁN TIBOR:

Mirkó királyfi (részlet) ■ 187

KINDE ANNAMÁRIA:

Szandra May emlékezik a sivatagra; Stációk ■ 192

LÁTHATATLAN KOLLÉGIUM: Czintos Emese: Ez nem vicc;

Bartha-Balog Emese: Túlsúlyos hagyomány – testellenül;

Hevesi Zoltán István: Kiszuperált tér-, poétikai és tartóselemek

bal Ladája; Zudor Imola: Régi mesék új köntösben ■ 195

BOGDÁN LÁSZLÓ:

Átiratok múzeuma. Erdei képek ■ 210

IV. ALVÓ VÉNUSZ

TÉREY JÁNOS:

Mint kémnek lenni Estorilban; Az alvó Vénusz ■ 223

MÁRTON LÁSZLÓ:

A regényhősnő hazatér ■ 225

ISKY ZSOLT:

Pas de deux ■ 245

TÓTH MÁRIA:

Kutyák tele (részlet) ■ 247

SELYEM ZSUZSA:

Kisprózák ■ 251

SZILÁGYI JÚLIA:

Lányok a kertben, Európa, 1918. ■ 254

MÓZES ATTILA:

Levél a szerető(k)nek ■ 260

KIRÁLY KINGA JÚLIA:

A rózsaszínű párdac ■ 263

FARKAS WELLMAN ÉVA:

A kegyvesztett balladája ■ 269

MOLNÁR VILMOS:

Berecki Paula esete a marslakókkal ■ 270

VÁRI CSABA:

(utcalányok); (a test) ■ 276

ROMHÁNYI TÖRÖK GÁBOR:

Fordulópont Nietzsche életében ■ 277

KIRÁLY LÁSZLÓ:

Tsieko, szerelmem; Töredék; A kör ■ 283

Díjazottak listája ■ 286